

ОБЛАЧЕ

Вѣтъръ вѣе и люлѣе
ниви златни.
Облаченце отъ небето
рони сълзи благодатни.

Че отдавна суша зла е
спрѣла надъ полето.
Изгорила, изсушила
вредомъ ширинето.

Тичатъ, падатъ на превара
капчици надъ нази.
Заблестяватъ надъ полето
бисери, елмази.

Радостъ бликна, пѣсень чу се
въ китни клони.
Малко облаче, а много,
много дъждъ порони!

И отмина като птица
въ небесата,
да зарадва въ край далеченъ
пакъ сърдцата.

Мирра